Бир юз тўртинчи боб — Қўлдан бой берилган имконият фожиаси

Биз вақт ҳукмига бўйсунувчи дунёда яшар эканмиз, берилган имкониятларни бой бериб қўймаслик учун доимо ҳушёр бўлишимиз шарт. Кўпинча ҳаётий имкониятлар бизга фақат бир марта берилади, агар ўша паллада қатъият билан ҳаракат қилмасак, у абадийга йўқолади. Лоқайдликнинг баҳоси нафақат қимматга тушиши, балки ҳақиқий фожиага ҳам айланиши мумкин. Бу имкониятни қўлдан чиқариш бизни бутунлай умидсизликда қолдириши ҳеч гап эмас.

Ҳаётнинг нақадар омонат ва беқарор эканлиги айни шу дақиқанинг қадрини янада яққолроқ кўрсатади. Эртага бизни нима кутаётганини ҳеч биримиз билмаймиз. Эртанги куннинг номаълумлиги сабабли ҳам, бугун содир бўлаётган воқеаларга, зиммамиздаги ишларга янада масъулият билан ёндашишимиз лозим. Мана шунинг учун ҳам, келажакнинг мавҳумлиги айни дамнинг аҳамиятини янада оширади, деб ҳайқираман.

Шубҳасиз, вақтида тўғри қарор қабул қила олмаганимиз сабабли ҳаммамизнинг ҳам юрагимизда қандайдир армонларимиз бор. Бугун ортимизга қараб: «Қани эди, ўшанда мана бундай қилганимда...» деб афсусланамиз. Ўтмишдаги хатоларни ҳар доим ҳам тузатиб бўлмайди, бироқ келажакда яхшироқ йўл тутиш учун ўтмишдан сабоқ чиқаришимиз шарт.

Матто баён этган Хушхабарнинг 23-боб, 37–39 оятларида Исо Ўз халқига мурожаат қилиб, уларни булик бир имкониятни қўлдан бой бериш қандай аянчли оқибатларга олиб келишидан огоҳлантиради:

Эҳ Қуддус, Қуддус! Пайғамбарларни қатл этиб, ҳузурига юборилганларни тошбўрон қилувчи шаҳар! Товуқ ўз жўжаларини қанотлари остига қандай тўпласа, Мен ҳам сенинг халқингни бир неча марта шундай тўпламоқчи бўлдим. Лекин сен истамадинг.[38] Эй Қуддус аҳолиси, сизнинг Маъбадингиз ҳувиллаб қолади.[39] Сизга шуни айтай: «Эгамиз номидан келадиган Инсон барака топсин», деб айтмагунингизча, Мени кўрмайсизлар.”

Ушбу оятлар билан Исо илоҳий адолат ҳақидаги Ўзининг кескин ва оғир нутқини якунлайди. Мен Исонинг қўлдан бой берилган имконият фожиаси ҳақидаги бир нечта баёнотларида Унинг қалбидаги чуқур изтироб ва туйғуларини кўрмоқдаман.

Раҳм-шафқатга тўла маҳзунлик

Исонинг қалбидаги чексиз меҳр ва шу билан бирга буюк бир маҳзунлик 37-оятда ўз аксини топган бўлиб, бу Муқаддас Китобдаги энг аянчли оятлардан биридир. У Худонинг маъбади жойлашган, одамлари пайғамбарларни интизорлик билан кутиши ва уларни қучоқ очиб кутиб олиши лозим бўлган муқаддас шаҳар — Қуддус устидан йиғламоқда. Бироқ у ердагилар пайғамбарларни қатл қилишди, ўзларига юборилган нажот элчиларини тошбўрон қилишди. Халқнинг пайғамбарларга бўлган бундай муносабати аслида Худога қарши исён эди. Исо Қуддус учун кўз ёши тўкаётганда, Унинг қалби раҳм-шафқат ва чексиз изтиробга тўла эди.

Сўнг У: «Худди товуқ ўз жўжаларини қанотлари остига тўплаганидек, Мен ҳам сенинг фарзандларингни бир жойга тўплашни қанчалик истаган эдим, аммо сизлар хоҳламадинглар!» деб қўшиб қўйди. Бу сўзлар билан Парвардигор Ўз қалбини очмоқда. Бизга Исонинг нақадар меҳрибон эканлигини англаш имкони берилган. У уларни ҳимоя қилишни чин дилдан хоҳлаган эди, бироқ одамлар буни истамагани учун қўлидан ҳеч нарса келмади. «Сизлар хоҳламадинглар», деди У. Улар нажотни рад этганликлари сабабли, Масиҳ Ўз орзусини амалга ошира олмади.

Бу ерда У Ўзининг нақадар раҳмдил эканлигини кўрсатади. У одамлар рад этган бўлса-да, уларга яхшилик қилишни соғинган эди. Бу Унинг чексиз шафқатидан далолат беради.

Қатъий ва узил-кесил ҳукм

Исонинг қатъий ҳукми 38-оятда шундай ифодаланади: «Мана, уйингиз сизларга вайрона ҳолида ташлаб кетилмоқда». Энди ҳеч қандай нажот чораси қолмаган эди. Барча имкониятлар бой берилган, фурсат эса аллақачон ўтган эди. Улар қилишлари мумкин бўлган хайрли ишлар қилинмай қолди. Содир бўлиши мумкин бўлган гўзал мўъжизалар энди юз бермайди, чунки вақт тугади. Унинг қатъий ҳукми бу ҳақиқатни жуда аниқ ва тўлиқ кўрсатиб берди.

Харобгарлик барибир келади, келажакни ўзгартириб бўлмайди. Масиҳ ушбу ҳукмни эълон қилган пайтда, унга қарши чиқиш ёки укани ўзгартиришнинг мутлақо имкони йўқ эсти, чунки улар нажот фурсатини қўлдан чиқариб бўлишганди. Энг аянчлиси шундаки, улар бу улуғ имкониятнинг ўтиб кетаётганини сезишмади ҳам. Улар ҳамма нарса жойида, ҳаётимиз гўзал деб ўйлаб юрган бир пайтда, ўз истиқболларини барбод қилишаётган эди.

Бу ҳукмнинг нақадар узил-кесил эканлигини мана бу сўзлардан ҳам билиш мумкин: «Мана, уйингиз сизларга вайрона ҳолида ташлаб кетилмоқда». Бирор нарсани тузатиш ёки ўзгартиришнинг заррача иложи қолмаганди. Ушбу қарор мутлоқ эди.

Шартли кечикиш (Узоқлашиш)

Масиҳнинг шартли равишда улардан узоқлашиши 39-оятда баён этилган: «„Раббимиз номидан келаётган зотга ҳамду санолар бўлсин!“ деб айтмагунингизча, Мени қайтиб кўрмайсизлар». У уларнинг орасидан чиқиб кетаётган эди, энди у ерда қолмасди. Ўша одамларнинг баъзилари учун Исо худди йўлдаги туртки берадиган қоқинтирувчи тошдек ёки баданга санчилган тикандек эди — улар Уни хуш кўришмасди. Ҳатто баъзилари Уни қандай қилиб ўлдириш устида ўзаро тил бириктиришарди. Энди эса У: «Мени қайтиб кўрмайсизлар. Мен ортиқ бу ерда бўлмайман. Менинг борлигим сизларни бошқа безовта қилмайди. Мен кетяпман, сизни тарк этяпман», демоқда.

Бироқ У барибир қайтиб келишини ҳам шаъма қилди: «...деб айтмагунингизча, Мени қайтиб кўрмайсизлар». О, бу сўзлар Унинг барибир қайтиб келишидан дарак беради! У албатта қайтади. Ва У қачонки одамлар чин қалбдан: «Раббимиз номидан келаётган зотга ҳамду санолар бўлсин!» деб айтганларидагина қайтиб келади. У ҳалиям кутмоқда. Исо бу ерда Забур китобининг 117-сано, 26-оятидан иқтибос келтирган эди. У Ўз давридаги қонунни яхши биладиган яҳудийларга, уламолар ва фарзийларга қарата гапираётган эди. Менимча, Раббимиз уларга иврит (қадимги яҳудий) тилида гапирган ва улар Уни жуда яхши тушунишган. Шундай бўлса-да, У ҳануз кутмоқда.

У Ўзининг нима сабабдан кечикаётганини ҳам кўрсатиб ўтди. Бу шартли кечикишнинг ягона асоси шундаки — қачонки инсонлар Уни чин дилдан соғиниб, қутласалар, У ўша заҳоти қайтиб келади ва яна уларнинг орасида бўлади.

Уларнинг қўлдан бой берган ушбу буюк имконияти барчамиз учун жиддий ва вазмин бир огоҳлантириш бўлиши керак. Азиз дўстим, бизга берилган вақт жуда чекланган. Шундай экан, келинг, ҳаётда нимаики хайрли иш қилишимиз кераклигини билсак, умидсизликка тушмаслик учун уни эртага қўймай, АЙНИ ҲОЗИР бажарайлик.